

## บทบรรณาธิการ

เมื่อย้อนไปพิจารณาผลการดำเนินงานตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วย หลักเกณฑ์ และวิธีการบริหารบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 ซึ่งเป็นกฎหมายที่กำหนด หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติราชการ การสั่งส่วนราชการและข้าราชการ เพื่อให้เกิดการบริหารจัดการ บ้านเมืองที่ดี สอดคล้องกับการปฏิรูประบอบราชการ เพื่อให้การปฏิบัติงานของส่วนราชการ ได้ตอบสนองต่อการพัฒนาประเทศและให้บริการแก่ประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเฉพาะมาตรา 11 ที่กำหนดว่า ส่วนราชการมีหน้าที่พัฒนาความรู้ในส่วนราชการ เพื่อให้มีลักษณะเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ต้องรับข้อมูลข่าวสารและ สามารถประมวลความรู้ด้านต่างๆ เพื่อมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการได้อย่างถูกต้อง รวดเร็วและเหมาะสมกับสถานการณ์ โดยจัดให้มีการจัดการความรู้ รวมทั้งต้องส่งเสริม และพัฒนาความรู้ความสามารถ สร้างวิสัยทัศน์ และปรับเปลี่ยนทัศนคติของข้าราชการ ในสังกัดให้เป็นบุคลากรที่มีประสิทธิภาพและมีการเรียนรู้ร่วมกัน จึงเป็นที่มาของการประเมิน ผลงานหน่วยราชการต่างๆ โดยให้มีการจัดการความรู้เป็นสาระสำคัญข้อหนึ่งด้วย

เมื่อประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาว่าด้วย หลักเกณฑ์และวิธีการบริหารบ้านเมือง ที่ดี พ.ศ. 2546 นับมาจนถึงวันนี้ แต่ละหน่วยงานควรได้ตรวจสอบผลการปฏิบัติงาน ตามพระราชกฤษฎีกาฯ ว่ามีประสิทธิผลเพียงใด อย่างน้อยควรได้พิจารณาใน 4 ด้าน คือ ด้านประสิทธิผลตามยุทธศาสตร์ ด้านคุณภาพการให้บริการ การป้องกันและการปราบปราม ทุจริตและประพฤติมิชอบ ด้านประสิทธิภาพของการปฏิบัติงานในหน่วยงาน และ ด้านพัฒนาองค์กรที่ต้องบริหารการเปลี่ยนแปลงด้วยการจัดการความรู้ในองค์กร

สาระความในพระราชกฤษฎีกานั้นมุ่งพัฒนาและยกระดับให้เป็นองค์กรคุณภาพ ก่อให้เกิดวัฒนธรรมคุณภาพภายในองค์กร จึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง แม้จะไม่ได้เป็น หน่วยงานราชการที่ถูกบังคับใช้โดยตรงก็ตาม

สำหรับหน่วยงานทางการศึกษาโดยเฉพาะ มหาวิทยาลัย ที่เป็นหน่วยงาน ที่ประชาคมคาดหวังให้เป็นต้นแบบ ประกอบกับมหาวิทยาลัยเป็นหน่วยงานที่พร้อมสรรพ ด้วยบุคลากรที่มีความรอบรู้ในศาสตร์และเป็นคลังของผลงานวิจัย และมีธรรมชาติ ขององค์กรที่เอื้อต่อการบริหารการเปลี่ยนแปลงด้วยการจัดการความรู้ภายในองค์กร ในขณะเดียวกัน มหาวิทยาลัย เป็นหน่วยงานทางการศึกษาที่จะต้องมีระบบประกันคุณภาพ

การศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ซึ่งได้กำหนดจุดมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษา โดยจัดให้มีการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในทุกปี ทำให้คาดหวังได้ว่า หน่วยงานทางการศึกษาน่าจะปรับเปลี่ยนเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ ได้รวดเร็ว สามารถดำเนินงานได้ก้าวไกลจนกลายเป็นระบบคิดของบุคลากรและเป็นวัฒนธรรมองค์การคุณภาพที่ฝังลึกลงไปทั้งในระดับหน่วยงานไปจนถึงปัจเจกบุคคล ที่มีการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ มีการทดลองปฏิบัติการ มีการเรียนรู้จากบทเรียน มีการแลกเปลี่ยนความรู้และมีการถ่ายทอดองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง

ในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2554 เพื่อเป็นกลไกส่งเสริม และกำกับให้สถาบันอุดมศึกษาจัดการศึกษาให้มีมาตรฐานตามประเภทหรือกลุ่มสถาบัน อุดมศึกษา 4 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชน, กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี, กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง และ กลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิต ระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาเอก ประเด็นที่น่าสนใจยิ่งไปกว่านั้น คือการเลือกเกณฑ์คุณภาพการศึกษาที่มีความแตกต่างกันในระดับคุณภาพ และพบว่า มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่เลือกดำเนินงานตามเกณฑ์ขั้นต่ำ และให้ความสำคัญต่อคะแนน ประเมินมากกว่าวัฒนธรรมขององค์การคุณภาพ ติดขัดกับข้อความในเกณฑ์จมองไม่เห็น หรือไม่ได้พัฒนางานเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศ นี่เป็นเหตุผลประการหนึ่งที่สำคัญของความก้าวหน้า ที่แตกต่างกันของมหาวิทยาลัยและควรได้สรุปบทเรียนเพื่อประโยชน์เพื่อการพัฒนาต่อไป ไม่ปล่อยปละละเลยบทเรียนที่กองอยู่ตรงหน้า พัฒนาความรู้ให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ อย่างต่อเนื่อง

สำหรับวารสารราชภัฏสุราษฎร์ธานี ปีที่ 5 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2561) ได้คัดสรรบทความที่ส่งเข้ามายังกองบรรณาธิการทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย ที่ผ่านการกลั่นกรองโดยผู้ทรงคุณวุฒิทางวิชาการที่มีความรอบรู้เฉพาะทางด้วยความเข้มงวด ประกอบด้วย บทความทางวิชาการ 3 เรื่อง บทความวิจัย 8 เรื่อง และวิจารณ์หนังสือ โดยมุ่งมั่นส่งเสริมเพื่อประโยชน์และความก้าวหน้าทางวิชาการ